

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΒΕΣΤΡΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ ὄχρ. 15000, ἑξάμηνη
ὄχρ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγυπτίου Διόχρ. 1:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρητῶν, Δολλάρια 8.
Ἑξαμηνιᾷ ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστολῆς: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σπηταί-
ου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλεφ. 55.526

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΜΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν ἰν Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν ἰν οὐλοῦθ-
ποτε μηνός.
Παλαιὸι Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται ὄχρ. 15000 ἄδεται
καὶ 18000 χρυσῶν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατά φύλ-
λον ἀποκτᾷ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ ὄχρ. 1000

Περίοδος Γ' — Τόμος 2ος Ἀθήνας 11 καὶ 18 Μαΐου Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 19-20

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΙΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)
Μόλις εἶδαν τὸ Ἀδούλες μὲ τὸ
φορτίο του, ἀνασηκώθηκαν μὲ τὰ
τόξα ἑτοιμα.
— Τίς εἶ; φώναξε ὁ ἀρχηγός
τους.
— Εἶμαι ὁ Ἀδούλες, μὰ τὸ Σταυ-
ρὸ, μὲ ξέρεις τόσο καλά ἔσο καὶ
τὸν ἐξυτὸ σου εἶπε ὁ σύντροφός
τους.
— Δόσε τὸ σύνθημα, ξανάπε ὁ
ἄλλος.
— Μπα, τρελλὸς εἶσαι; εἶπε ὁ
Ἀδούλες, καὶ μοῦ ζητᾷς τὸ σύνθη-
μα; Τί πάθατε ἔλοι σας;
— Ἀδούλες, δίνεις τὸ κακὸ
παράδειγμα. Ἄς τ' ἀστείαι καὶ
πὲς μου τὸ σύνθημα, ξανάπε ὁ
ἀρχηγός τῆς ομάδας.
— Κι' ἂν τὸ ξέχασα; ἀστει-
εῦτήκε ὁ Ἀδούλες.
— Ἄν τὸ ξέχασες, ποῦ δὲν
τὸ πιστεύω, τότε θὰ σοῦ τρυ-
πήσω μ' ἓνα βέλος τὸ χοντρὸ τὸ
μηρὸ σου.
— Ἐ, ἄς τάστείαι καὶ σὺ,
εἶπε ὁ Ἀδούλες. Θὰ σοῦ τὸ πῶ
τὸ σύνθημα: «Ντόγκουώρθ καὶ
Σέλτον» αὐτὸ εἶναι. Κι' ἂν ζη-
τᾷς κι' ἐξηγήσεις, αὐτὸς εἶναι
ὁ Σέλτον ποῦ ἔχω πάνω στοὺς
ὤμους μου, καὶ τὸν πάω στὸν
Ντόγκουώρθ.
— Πέρασε, Ἀδούλες, εἶπε ὁ
φρουρός.
— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Τζῶν. Ἄ-
μεντ. Ὅλ; ρώτησε ὁ Ἀδούλες.
— Ἐχει μαζέψει μπόλικους
γύρω του καὶ τοὺς παίρνει τὰ
γαϊκία, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς
τοξότες.
Πραγματικά, ἔταν ὁ Ἀδούλες

ἔφτασε στὸ πανδοχεῖο, βρήκε τὸ
Ντόγκουώρθ ἀνάμεσα στοὺς ἐνοι-
κιστῆς τοῦ σερ Ντάνιελ, καὶ στοὺς
καλλίτερους τοξότες τοὺς δικούς του,
νὰ μαζεύη φύχραιμα λεπτὰ, καὶ νὰ
δίνει ἀποδείξεις. Ἀπὸ τὴν ἐκφρασὴ
τους καταλάβαινε κανεὶς, πῶς δὲν
ἦτανε καθόλου εὐχαριστημένοι νὰ
πληρώνουνε διὰ φορὲς τὰ ἐνοί-
κιά τους.
Μόλις ἔμαθε τί τοῦ ἔφερνε ὁ Ἀ-
δούλες, ὁ Ἕλλης Ντόγκουώρθ ἐδιω-
ξε τοὺς ὑπόλοιπους ἐνοικιστῆς, καὶ
μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδήγησε τὸ
Ντικ σ' ἓνα ξεχωριστὸ δωμάτιο. Ἐ-

Ἐ! κομπάρσο! Ἀρμπλάστσο! Τί καλά ποῦ ἀνταμώσαμε!

κεῖ περιποιηθῆκανε τὶς πληγές του,
καὶ σὲ λίγο ὁ Ντικ ξανάρθε στὴν ἑ-
αυτὸ του.
— Ἀγαπητὸ μου παιδί, εἶπε ὁ
Ἕλλης σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Εἶ-
μαι ἓνας φίλος σου, ποῦ ἀγαποῦσε
τὸν πατέρα σου καὶ ποῦ ἀγαπᾷ καὶ
σένα γιατί εἶσαι γυιὸς ἐκείνου. Ἐ-
κουράσου, καὶ ἡσυχᾶσε, γιατί ἔχεις
πολὺ ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὰ δυῶ. Ὑ-
στερα θάχουμε καιρὸ νὰ μοῦ πῆς
τὴν ἱστορία σου καὶ τότε θὰ βροῦμε
μαζὺ τί πρέπει νὰ κάνουμε.
Λίγο ἀργότερα, ἔταν ξύπνησε ὁ
Ντικ, ὑστερα ἀπὸ ἓνα εὐεργετικὸ ὀ-
πνο, ἀισθάνθηκε ἂν καὶ ἀδύνατο ἀ-
κόμα πῶς ξανάβρισκε τὸν ἑαυτὸ του,
μὲ ἑξάστερο μυκλὸ καὶ ἀρκετὴ δύνα-
μη στὸ κορμί. Ὁ Ντόγκουώρθ ξα-
ναγύρισε τότε, κάθισε πλάι στὸ
κρεβάτι τοῦ Ντικ, καὶ τὸν πα-
ρεκάλεσε, γιὰ τὴ μνήμη τοῦ
πατέρα του, νὰ τοῦ πῆ πῶς ξέ-
φυγε ἀπὸ τὸ Φρούριο τοῦ Μὸτ
Χάου.
Ἡ δύναμη ποῦ φαίνότανε
στὴν ὄψη του, ἡ τίμια ἐκφρασὴ
του, τὸ καθαρὸ καὶ ἐρευνητικὸ
τοῦ βλέμμα, κάνανε τὸ Ντικ,
νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ τοῦ διηγη-
θῇ μὲ ἑλες τὶς λεπτομέρειες τῆς
περιπέτειας ποῦ πέρασε τὶς δυὸ
τελευταῖες μέρες.
— Κότταξε, εἶπε ὁ Ἕλλης ὀ-
ταν ἄκουσε ἔλα αὐτά, πόσο κα-
λοὶ φάνηκαν οἱ ἀγιοὶ γιὰ σένα,
Ντικ Σέλτον. Δὲ σ' ἔσωσαν μο-
νάχα ἀπὸ τόσοσε φοβεροὺς κιν-
δύνους, μὰ σ' ἔφεραν σὲ μένα
ποῦ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι
νὰ προστατέψω τὸ γυιὸ τοῦ Χάρ-
ρυ Σέλτον. Νάχεις ἐμπιστοσύνη
σὲ μένα, Ντικ, — καὶ βλέπω πῶς
ἔχεις — γιὰ νὰ μπορέσουμε μα-
ζὺ νὰ τιμωρήσουμε αὐτὸ τὸν
μεγάλο προδότη.
— Θὰ χτυπήσης τὸ Φρούριο;
ρώτησε ὁ Ντικ.

— Θάταν τρέλλα να σκεφθώ τέτοιο πράγμα, απάντησε ο Έλλης. Ο Σέρ Ντάνιελ είναι πολύ δυνατός. Έχει στρατό γύρω του. Χτίζε το τὸ βράδυ με χτυπήσανε για καλά, μὲ τις πλησιασα τὸ Φρούριο. Αὐτὸ σὲ βοήθησε ἑσένα νὰ ξεφύγης μέσα στὴ φασαρία ποὺ γινότανε, μὰ ἔτσι κι' ὁ Σέρ Ντάνιελ ἀπὸ μένα. Δὲ θὰ τὸν χτυπήσουμε. Ἐσὺ, ἐγὼ, καὶ οἱ τοξότες μου θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ δάσος καὶ θὰ ἀφίσουμε τὸ Σέρ Ντάνιελ ἐλεύθερο.

— Φοβάμαι γιὰ τὸν Τζάκ, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Γιὰ τὸ Τζάκ; ρώτησε ὁ Έλλης. Ἄ! λὲς γιὰ τὸ κορίτσι. Ἄκουσε Ντίκ. Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου, πῶς ἂν ἀκούσουμε τίποτα γιὰ γάμο, θὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως. Μὰ ὡς τότε ἢ τοὐλάχιστο ὥσπου νὰ βροῦμε τὴν κατάλληλη στιγμή, ἔλοι θὰ ἐξαφανιστοῦμε σὰ σκιές. Ο Σέρ Ντάνιελ πρέπει νὰ μὴ βλέπη ἔχτρούς οὔτε δεξιά οὔτε ἀριστερά. Καὶ τότε θὰ πιστέψῃ πῶς εἶχε δεῖ ἕνα κακὸ δνεῖρο καὶ πῶς μπορεῖ ἀπὸ δὴ κι' ἔμπρὸς πιά νὰ κοιμάται ἤσυχα. Μὰ ἐμεῖς θὰ τὸν παρακολουθοῦμε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, καὶ μὲ τὰ χέρια ἑτοιμὰ, γιὰ νὰ πιάσουμε τὸν προδότη—ἂν οἱ Ἅγιοι μᾶς βοηθήσουν.

Ἦστερα ἀπὸ δύο μέρες ὁ στρατὸς τοῦ Σέρ Ντάνιελ εἶχε τόσο ἐνισχυθεῖ, ποὺ ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ μιὰ ἐξοδὸ ἀπὸ τὸ Φρούριο καὶ νὰ πάῃ ὡς τὸ χωριὸ τοῦ Τένσταλ. Οὔτε βέλος ρίχτηκε, οὔτε κανένας πρόβαλε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ γέφυρα εἶτανε ἀφραυρήτη, καὶ ἐλεύθερη γιὰ ὅποιον ἤθελε νὰ περάσῃ.

Ὅταν ὁ Σέρ Ντάνιελ πέρασε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, εἶδε τοὺς χωρικοὺς καὶ τὸν κυττᾶνε φοβισμένοι μπροστὰ στὶς πόρτες τους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, πέρνοντας κουράγιο, προχώρησε στὸν ἄρχοντα, καὶ ἀφοῦ ἔκανε μπροστὰ του πολλὰς βαθεῖες ὑποκλίσεις, τοῦδωσε ἕνα γράμμα.

Τὸ πρόσωπό του σκοτεινίωσε μὲ λὲς τὸ διάβασε. Τὸ γράμμα ἔγραφε:

«Στὸν πῖδ σκληρὸ καὶ κακὸ Ἄρχοντα, τὸ Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ»

«Εἶσαι ὁ πῖδ ἄπιστος καὶ ὁ πῖδ σκληρὸς Ἄρχοντας ποὺ ὑπάρχει. Ἔχεις βάρει τὰ χέρια σου στὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου. Δὲ θὰ καθαρίσουν νε ποῖ. Μιὰ μέρα θὰ πεθάνῃς ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο. Στὸ λέω νὰ τὸ ξέρεις. Καὶ μᾶθε ἀκόμα πῶς ἂν θελήσεις νὰ παντρευθῆς, τὴ Λαίδη Ἰωάννα Σέντλεϋ, μὲ κανέναν ἄλλο,

ἀφοῦ ἐκεῖνη δοκίμησε νὰ γίνῃ δική μου, τὸ χιτῶμα θὰ εἶναι ἀπότομο. Τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ θὰ κἀνῃς, θὰ σ' ὀδηγήσῃ στὸν τάφο σου.

Ρίχαρτ Σέλτον»

**ΒΙΒΛΙΟ III
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΦΟΞΑΜ
ΚΕΦΑΛΑΙΟ I**

Τὸ σπῖτι κοντὰ στὸ λιμάνι

Περάσαν μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ρίχαρτ Σέλτον ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ.

Αὐτοὶ οἱ μῆνες εἶτανε γεμάτοι ἀπὸ γεγονότα γιὰ τὴν Ἀγγλία. Τὸ Λαγκαστριανὸ κόμμα, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη βρισκόταν σὲ παρακμὴ, ξαναγίνηκε πάλι δυνατὸ. Οἱ Ἰορκέζοι νικημένοι, σκορπίστηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κι' ὁ ἀρχηγὸς τους ἐσφάχτηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης. Ὅλα μαρτυροῦσαν πῶς σὲ πολὺ λίγο καιρὸ, τὸ Λαγκαστριανὸ κόμμα ἕστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω γεγονότα θὰ εἶχε τελικὰ νικήσει καὶ θριαμβήσει.

Ἡ μικρὴ πόλη Σόρεμπυ—στὸ Τίλλ, ἦταν γιομάτη ἀπὸ Λαγκαστριανούς ἀρχόντες καὶ εὐγενεῖς ποῦχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ περὶχωρα.

Ὁ Ρισιγκχαμ βρισκόταν ἐκεῖ μὲ 300 πολεμιστὲς. Ὁ Λόρδος Σόρεμπυ μὲ 200. Καὶ ὁ Σέρ Ντάνιελ, πλοῦσιος πάλι ἀπὸ ἀρπαγὲς καὶ λεηλασίες ποὺ εἶχε κάνει στὸ μεταξὺ, ἦταν στὸ Σόρεμπυ, σὲ μεγάλη εὐνοια ἀπὸ ἄλλους καὶ ἐμεινε στὸν κύριο δρόμο, σ' ἕνα σπῖτι ἀπὸ τὰ δικά του, μὲ καμιὰ 60 ἀνθρώπους του. Τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει.

Ἦταν μιὰ σκοτεινὴ καὶ κρύα νύχτα τοῦ Γενάρου. Ἐνας παγωμένος ἀέρας φυσούσε, κι' ἔδειχνε πῶς ὡς τὸ πρῶτὸ σίγουρα θὰ χιόνιζε.

Σὲ μιὰ χαμηλὴ ταβέρνα, σ' ἕνα δρομάκι κοντὰ στὸ λιμάνι, τρεῖς—τέσσερης ἀντρες κάθονταν πίνοντας καὶ τρώγοντας. Φαινότανε σκληραγωγημένοι ἀνθρώποι, μὲ χέρια δυνατὰ, μὲ μάτια ζωηρά, καὶ ἂν καὶ τὰ ρούχα τους δείχνανε πῶς εἶτανε ἀγρότες, οὔτε ἕνας μεθυσμένος στρατιώτης δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ βάλει μαζὺ τους.

Λίγο πῖδ πέρα μπροστὰ στὸ τζάκι, καθόταν κάποιος. ἕνα παιδί σχεδόν, ντυμένος ἴδια μὲ τοὺς ἄλλους, ἂν καὶ μποροῦσε κανένας νὰ ξεχωρίσει ἀμέσως πῶς αὐτὸς ἦταν ἀπὸ καλλίτερη τάξη, καὶ πῶς θὰ τοῦ ταίριαζε νὰ φορᾷ σπαθί, σὲ κατάλληλη στιγμή.

—Ὅχι εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Δὲ μ' ἀρέσει ἐμένα ἐδῶ πέρα. Θὰ μᾶς βγῆ σὲ κακὸ. Δὲν εἶναι ὡς τόπος γιὰ ἀνθρώπους σὰν καὶ μᾶς.

Ἐμεῖς θέλουμε θπαιθρο, καλὲς κρυφθῆνες καὶ ποῦ καὶ ποῦ καμιὰ μικρὴ σύγκρουση μὲ τοὺς ἔχτρούς μας. Ἐνῶ ἐδῶ, κλειστήκαμε μέστην πόλη, ζωσμένοι ἀπὸ ἔχτρούς, καὶ γιὰ τὴν τύχη μας θὰ χιονίσῃ κι' ἔλας ὡς τὸ πρῶτ.

— Αὐτὸ τὸ κάνουμε γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Μάστερ Σέλτον, εἶπε ἕνας ἄλλος κουνώντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθότανε ὁ νέος.

— Θὰ κἀνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Μάστερ Σέλτον, ξανάπε ὁ πρῶτος. Μὰ νὰ μὲ κερμάσουνε καὶ ἀδικα, ἔ, αὐτὸ δὲν τὸ θέλουμε οὔτε οἱ Ἅγιοι!

Ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἀνοίξε, καὶ ἕνας ἄλλος μπῆκε βιαστικὸς, καὶ πλησίασε τὸ νέο ποὺ καθότανε κοντὰ στὴ φωτιά.

— Μάστερ Σέλτον, εἶπε, ὁ Σέρ Ντάνιελ περνᾷ ἀπὸ ἐξῶ μὲ δύο φρουρούς, καὶ μὲ τέσσερης τοξότες.

Ὁ Ντίκ (γιατὶ αὐτὸς εἶτανε ὁ νεαρός μας φίλος) σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθος.

— Ἀδούλες, εἶπε, ἐσὺ θὰ πᾶς φρουρὸς στὴ θέση τοῦ Τζῶν Κάππερ. Ὁ Γκρίνσχουεθ θάρθει μαζὺ μου. Ὁ Κάππερ θὰ μᾶς ἐδηγήσει. Θὰ τὸν πάρουμε ἀπὸ πίσω τὸ Σέρ Ντάνιελ, ἀκόμα κι' ἂν πηγαίνει ὡς τὴν Ἰόρκη.

Σὲ λίγο εἶχαν βγεῖ στὸ σκοτεινὸ δρόμο, κι' ὁ Κάππερ, ὁ ἀνθρώπος ποὺ τοὺς ἔφερε τὴν εἰδηση, τοὺς ἔδειξε σὲ μικρὴ ἀπόσταση μιὰ συνάδεια μὲ ἀνομμένους δαυλοῦς.

Στὴν πόλη ἔλοι κοιμόντουσαν. Οὔτε ἕνας ἀνθρώπου δὲ βρισκότανε στὸς δρόμους. Ἦταν πολὺ εὐκολὸ νὰ παρακολουθήσουν τὸ Σέρ Ντάνιελ γιὰτὶ οἱ δρόμοι εἶτανε ἔρημοι.

Μπροστὰ πηγαίνανε οἱ δύο φρουροί, κρατώντας ἀναμμένους δαυλοῦς στὰ χέρια. Ἐπειτα ἐρχόταν ἕνας ἀνθρώπος μόνος του, ποὺ ὁ μακρὸς του μανδύας ἀνέμιζε στὸν ἀέρα, καὶ ἢ συνοδεῖα τελείωνε μὲ τοὺς τέσσερης τοξότες μὲ τὰ τόξα πάνω στοὺς ὤμους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρὰ Δ')

— 8 —

Μέσα στὴν πόλη τὴ νεκρὴ τὴ χρόνια τῶρα κοιμισμένη—στὸν κόσμο αὐτὸ «τὰ πάντα εἶναι»—τίποτα ἔζηπνο πιά δὲν μένει.

Οἱ «Λέοντες» μόνο πιστοὶ τῆς πόλης, ἀπ' τὰ χρόνια ἐκεῖνα, φρουροῦν τὴν κοσμοδακτυλὴ καὶ τὴν πολύχρυση Μυκίνα.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΕΒΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Ο ΠΕΥΚΟΣ ΜΑΣ

Ἦτανε τόσο ἄγριος καὶ φοβερὸς τὸ πρῶτο βράδυ! Μόλις γυθῆκαμε τὰ δώδεκα παιδιὰ τοῦ ξύλινου σπιτιοῦ μας, χῶθησαν σὰν κυνηγημένα κάτω ἀπ' τὶς κουβέρτες, γιὰτὶ φοβόντανε μὴν τ' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Πρῶτο βράδυ μακριὰ ἀπὸ τὴ μαμά ἕνας κόμπος δένεται στὸ λαιμὸ, κανένας δὲ σὲ φίλησε στὸ κρεβάτι κι' αὐτὰ τὰ μαῦρα κλαδιὰ σκύδου καὶ μπλέκονται μέσα στὰ δνεῖρα...

Μὰ ποῖος τὸ θυμάται τῶρα τὸ σκιάχτρο τῆς πρώτης βραδιάς; Ὁ πεῦκος εἶναι χτισμένος μὲς στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ πεῦκος μας. Ὅλο τὸ τσοῦρμο, ἀπ' τὰ ἑπτὰ ὡς τὰ δεκατέσσερα, βράζει γύρω του κι' ἄλλος ὁ πεῦκος μᾶς σκέπει μὲ καλωσύνη.

Ἐδῶ κρεμᾶνε τὶς πετοῖτες γιὰ νὰ στεγνώσουνε—μεγάλος καυγᾶς στὴν «ἐπιθεώρηση». Ἐδῶ πάνω σκαρφαλώνει ἡ Ἐλενίτσα ὁ ἀγρίογατος καὶ κἀνει ἀκροβασίες. Ὅταν πρωτοῦρη ἡ Ἐλενίτσα στὴν κατασκηνώση, μᾶς δήλωσε πῶς δὲν τῆς ἀρέσει νὰ τρώῃ. Μὰ ὁ πεῦκος τὴν πῆρε στὰ πῖδ φηλά του κλαδιὰ, παίξανε μαζὶ καὶ τῆς ἀνοίξε στὸ στομάχι ἕνα μεγάλο πηγάδι ποὺ χρειάστηκε νὰ γεμίσει τὸ βράδυ μὲ μπιζέλια. Ἔτσι ὁ πεῦκος μᾶς ἔμαθε τὴν Ἐλενίτσα νὰ τρώῃ.

Ἐδῶ ἀπὸ κάτω κάθεται καὶ διαβάζει τὸ Ἐθαγγέλιο, ἡ Τασία μὲ τὸ γλυκὸ στρογγυλὸ πρόσωπο καὶ τὸ πεντακάθαρο φουστάνι. Δουλεῖει τὸ χεῖμῶνα στὴ μοδίστρα, καὶ τώρα ἔχει δέκατα καὶ πρέπει νὰ ξεκουραστεῖ. Δίπλα ἡ Μόσχα κι' ἡ Γιωγὸ λένε τὰ μυατικά τους εἶναι δεκατριῶ χρονῶ, τοὺς ἀρέσανε πῖδ πολὺ οἱ κουβέντες ἀπὸ τὰ παιχνίδια.

Πίσω ἀπὸ τὸ χοντρὸ κορμὸ, κρύβεται ἡ Χρυσάνθη ἕταν θυμῶνῃ μὲ τὴ φιλενάδα τῆς τῆ Βαγγελία. Τότε ὁ πεῦκος τῆς ρίχνει κανένα κουκουάρη στὸ κεφάλι, κανένα τζιτζικὶ μπρὸς στὴ μύτη τῆς κι' ἐκεῖνη τρέχει νὰ τὸ δείξῃ στὴ Βαγγελία καὶ ξεχνᾶνε πῶς ἦτανε θυμωμένες.

Κι' ἡ Ἀννούλα ἐδῶ στήνει τὸ νοικοκυριὸ τῆς μὲ τὴ Μαίρη, πετροῦλες καὶ γυαλίτικα, γιὰ νὰ παίξουνε τὶς κουμπάρες. Τότε ὁ πεῦκος ἀναμερίζει τὰ κλαδιὰ του γιὰ νὰ περάσῃ καμιὰ τρελλοῦτικὴ ἀχτίνα ν' ἀστράψῃ πάνω στὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ.

Τυχαίνει κάποτε κι' ἔρχεται νὰ μᾶς κἀνῃ ἐπίσκεψη ὁ ἀνεμος. Κι' ὁ

πεῦκος μᾶς μπαίνει στὸ κέφι καὶ σφυρίζουνε μαζὶ ἕνα τραγουδάκι ποὺ τὸ θυμοῦνται, φαίνεται ἀπὸ τὰ νιάτα τους. Ἡ Ἀννούλα, ποὺ χωράει ἡ καρδιά τῆς ἄλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ τὸ καταλαβαίνει, τόσο μικροῦλα, τὴ γλώσσα τους, τὸγραφε στὴ μαμά τῆς, πῶς ὁ πεῦκος «κἀνει σὰν τὴ θάλασσα». Ἐνα ἀπόγεμα ἔφαγε γιὰ νὰ χαράξῃ ἕνα ἕνα τὰ στρογγυλά τῆς γράμματα, μὲ πολὺ κόπο καὶ μὲ τὴ γλώσσα βγαλμένη.

Κι' ὁ πεῦκος μὸς φαίνεται πῶς ἔχει λίγη ἀδυναμία στὴν Ἀννούλα.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ ΟΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν ηλικία ποὺ εἶχα, ξεχνοῦσα γρήγορα τοὺς φόβους μου. Κι' ὅμως πῶς θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἐπαιρνα μακριὰ ἀπ' τὴν πόλη καὶ νὰ τὴν ἔφερνα στὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Πολὺ συχνὰ σχεδιάζαμε τί θὰ ἔκανα ἕταν ἀπὸ τὰ μεγάλωνα. Θὰ τῆς ἔκτιζα ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὸ πατρικὸ μου σπιτάκι καὶ θὰ περνοῦσαμε ἐλεύθερη ἀγροτικὴ ζωὴ, πίνοντας γάλα ἀπ' τὶς ἀγελάδες μας, τρώγοντας μέλι ἀπ' τὰ ἀφθονὰ μελίσινα μας, θὰ ἀποκτοῦσε πάλι τὴ δροσεράδα τῆς, θὰ γινόταν ἄμοια μ' ἕνα ροδοκόκκινο τριαντάφυλλο, θὰ ἔβρισκε πάλι τὴν εὐρωστία τῆς ηλικίας τῆς. Καὶ θὰ γελοῦσε. Καὶ κείνη στεναζόντας, μὸς ἔγνεφε ναί...

Ἡ φίλη μου ἀδελφικὰ φρόντιζε γιὰ τὶς σπουδὲς μου. Τὰ βραδυνὰ συγκεντρωνόμασταν στὸ ἐργαστήριό, ποὺ φωτιζότανε ἀπὸ ἕνα παλιὸ λυχναρί, γεμάτο πάντα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γρηᾶς Ἀγαρίστης. Ἡ Γλυκέρα, ἀκούραστη ἀναζητοῦσε νέους τύπους καὶ διακοσμῆσεις γιὰ τὰ ἀγγεῖα τῆς καὶ τὰ κύπελλά τῆς ὁ γάτος ρουχάλιζε ἤσυχα στὰ γόνατά τῆς κι' ἡ Ἀγαρίστη ἔπλεκε τὰ ἀδρά καὶ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς σκιάζανε ἀπ' τὸ τρεμουλιάριχο φῶς τῶν λυχναριῶν κι' ἐγὼ σκυμμένος πάνω στὶς πινακίδες καὶ τοὺς παπύρους μου μελετοῦσα τὸ μάθημα τῆς ἄλλης μέρας σὺχνά τότε ἡ Γλυκέρα ἔπαιρνε τὸ πινέλο τῆς κι' ἐρχόταν, ἔσκυφε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο μου καὶ ζητοῦσε νὰ τῆς ἐξηγήσω τὴ δουλειά μου. Καὶ πάντοτε μὲ ἔαφνιαζε ἡ εὐκολία ποὺ εἶχε στὸ νὰ παίρνει ἀμέσως ὅτι τῆς ἔλεγα, προπαντὸς στὰ μαθηματικά μου προβλήματα.

γιατὶ εἶναι ἡ πῖδ μικρὴ ἀπ' ἄλλους καὶ δὲν ξέρει ἀκόμα νὰ πλέκει τὶς κοτσίδες τῆς. Μὰ πάλι δὲν μπορεῖς νὰ πεις. Ὅλους μᾶς ἀγαπᾷ ὁ πεῦκος μᾶς. Κάθε βράδυ ἀποκοιμίζεται τὰ τζιτζικία του κι' ἕστερα γέρνει ν' ἀκούσῃ τὰ παραμῦθια τῶν παιδιῶν. Κι' ἕταν ἀγγίξῃ πιά ὁ ὕπνος τὰ δώδεκα κεφάλια στὴ βεράντα, ψαρεύει μὲς στὶς βελόνες του ποὺ εἶναι σὰ δίχτυα τ' ὀλόγιμο φεγγάρι νὰ τοὺς τὸ φέρνει γιὰ νὰ παίξουν τότε στ' ἄνερό τους.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

Τι ὠρατὰ! ξεφώνιζε καὶ λάμπανε τὰ μάτια τῆς. Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν εἶναι θεῖα. Χωρὶς τοὺς ἀριθμούς τὸ χάος θὰ βασιλευε ἀντὶ τῆς παγκόσμιας ἀρμονίας...

Ἐγὼ ὅμως δὲν συμπεριζόμουνα πάντα τὸν ἐνθουσιασμό τῆς καθε ἄλλο. Ἀλλὰ, χάρη σὲ κείνη, ἐξακολουθοῦσα μὲ θάρρος τὶς μελέτες μου καὶ προόδευα στὴν ἀλγεβρα καὶ στὴ γεωμετρία πρὸς εὐχαρίστηση τοῦ Ἀδύσιδα. Ὁπότε, ὁ Θεαγένης ἐρχόταν καὶ μ' εὐρίσκαε. Οἱ γυναῖκες τὸν δεχόντουσαν φιλόφρονα γιὰ τὸ χατήρι μου στὴν ἀρχή, ἔπειτα γιὰ τὰ σπάνια καὶ πολῦτιμα προτερήματά του. Δουλεῖαμε οἱ δύο κοντὰ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς μᾶς καταγινομάσταν νὰ ετοιμάσουμε τὸν ὑγρὸ πηλὸ καὶ τὶς λεκάνες τοῦ νεροῦ γιὰ τὴ Γλυκέρα ἀλλάζαμε καθε τόσο τὰ θρεμένα πανιά ποὺ σκέπαζε τὰ νωπὰ ἔργα τῆς. Τρίβαιε τὰ χρώματά τῆς πάνω στὸ μάρμαρο, καθαρίζαμε τὰ πινέλα τῆς, ἔτσι δὲν χρειαζόταν τὴν ἄλλη μέρα παρὰ ν' ἀρχίσει ἀμέσως τὴ δουλιὰ τῆς. Μᾶς εὐχαριστοῦσε καθε στιγμή, μᾶς βεβαίωνα ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ τῆς εἴμασταν βοηθοί, ἡ δουλιὰ τῆς ἦταν διασκεδάση... καὶ πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ μᾶς τὸ ξεπληρώσει, μᾶς διηγόταν μιὰ πολὺ παλιὰ παράδοση ποὺ σχετιζότανε μὲ τὴν τέχνη τῆς πῶς ἡ θυγατέρα τοῦ Σικωνίου Διδοῦτάδου ἐφευρε τὸ διαγράμμα, χαράζοντας μὲ κάρβουνο πάνω στὸν τοῖχο τῆς σκιά τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς, ποὺ ἐφευγε στὸν πόλεμο ἢ πῶς ὁ Καλλιμάχος βρήκε τὸν τύπο τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, τοῦ πῖδ βελκτικῶν τῶν ἐλληνικῶν ρυθμῶν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὠραῖες ἱστορίες

Πώς θα περάσετε πιδ ευχάριστα το καλοκαίρι σας;

είναι απλούστατο: Θα προμηθευθείτε δους περισσότερους μπορείτε καλοκαίριους

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην εξοχή όπου θα πάτε. — αλλά

Κι' ένας μόνο Τόμος της Β' Περιόδου αρκεί με τις 400 του σελίδες, με τα

Κατάλογος δημοσιεύθηκε στο φύλλο 18-28 του 1945. Συμβουλευθείτε τον

ΤΟ ΠΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Τιμώνται: Αδειοί: Δρ. 15 χιλιάδες και Χρυσόδετοι: Δρ. 18 χιλιάδες έκαστος

μας διασκεδάζανε, αλλά και μας διδάσκανε ένα σωρό θαυμάσια πράγματα

Κάποια μέρα, στα μέσα του καλοκαιριού ή μικρή καλλιτέχνης, που από καιρό μας είχε υποσχεθεί

Αναχωρήσαμε εθθυμοί. Σε λίγο κι' ένας βρεθήκαμε έξω απ' τα

— Ω, Γλυκέρα, ο γάτος σου, μας ακολούθησε!

— Είπε δυνατό! — Νόμιζα πως τον

είχα καλά κλειδώσει! Το κακόμοιρο, τι κουρασμένο πού θα είνε

— Μήπως σ' ακολουθεί συνήθως όταν βγαίνεις έξω;

— Ναι! και του επιτρέπω να έρχεται, όταν δεν απομακρύνουμε

— Μ' αφήνεις να τον σηκώσω κι' εγώ; της λέγω.

— Δοκίμασε φίλε μου! πολύ θα παραξενευτώ αν τα καταφέρεις...

Πραγματικά ο γάτος με άνεχεται, αλλά δεν μπορώ να καυχηθώ

— Η Γλυκέρα προτείνει να σταματήσουμε

— Ίσως να γύρισε σπίτι, της λέω.

— Αλήθεια; είπε με κάποια έλπιδα

— Κατεθήκαμε το λόγο τρέχοντας,

οι λάσπες του δρόμου είχαν γίνει χείμαρρος

— Σίγουρα είσαι πολύ ήλιθιος για

— Σίγουρα είσαι πολύ ήλιθιος για

— Σίγουρα είσαι πολύ ήλιθιος για

— Σίγουρα είσαι πολύ ήλιθιος για

— Σίγουρα είσαι πολύ ήλιθιος για

— Θεοί! φωνάζει η Γλυκέρα. Καταιγίδα! Κόττασε τον ουρανό,

Σύννεφα βαρεία πλακώσανε τον δρίζοντα

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

— Αδράχνω το χέρι της Γλυκέρας και

το κρύο. Σ' αυτό το διάστημα μαθαίνουμε

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Της έδωκα να ρουφήξει ένα ζεστό

— Τα ζώα είναι αδέρφια μας, τού είπα.

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

— Κουταμάρες! Ωστόσο, καληνύχτα

Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

— Απομακρύνθηκε με κοροϊδευτικό χαμόγελο

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'

Ο κακόμοιρος ο Χράπ-Χράπ δεν πίστευε τα μάτια του, το πρωί

— Οχι, όνειρο δεν έβλεπε, και μάλιστα τον περίμενε κάτι καλύτερο

— Οχι, όνειρο δεν έβλεπε, και μάλιστα τον περίμενε κάτι καλύτερο

— Οχι, όνειρο δεν έβλεπε, και μάλιστα τον περίμενε κάτι καλύτερο

— Οχι, όνειρο δεν έβλεπε, και μάλιστα τον περίμενε κάτι καλύτερο

Τον έβαλαν σ' εν' άμαξι, αφού εφόρτωσαν πρώτα τα πράγματά του,

— Ω! φώναξε, άγκαλιάζοντάς τον, ήρθες καλέ μου Χράπ-Χράπ;

— Τού δίναμε απ' όλα, αποκρίθηκε ο πάτερ - Ανθέμιος

— Σωστό, είπε ο πασάς. Έμαθε τουλάχιστο, και μπορεί πραγματι-

— Σωστό, είπε ο πασάς. Έμαθε τουλάχιστο, και μπορεί πραγματι-

— Σωστό, είπε ο πασάς. Έμαθε τουλάχιστο, και μπορεί πραγματι-

— Σωστό, είπε ο πασάς. Έμαθε τουλάχιστο, και μπορεί πραγματι-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

Ανατριχιάζουν οι πλαγιές, τ'ό δάση, όλα τ'ό μέρη. Έπαψαν πιά να παίζουν με τ'ό θροσάτο άγέρι τ'ά ξενιοσάτα τ'ά φύλλα. Μέσα στ'ό δάσος τ'ά πουλιά τραγουδία πιά δέ λένε. Οί κουκουβάγιες μοναχά άγρια θρηνούνε, κλαίνε. Τι κένθος! Τι μαυρίλα!

Στ'ήν ξεκουστή Πατρίδα μας, τ'ή δοξασιμένη Έλλάδα, εκεί πού είχε τ'ό θρόνο της στημένη ή Παλλάδα, πέφτει σκαλιά! Κι' αντιλαλήσαν οι πλαγιές, κι' έβόγκησαν οι λόγγοι, στ'ό φοβερό τ'ό μόνημα, και τ'ών βουνών οι όγκοι σειοούνται βαρύνια!

Μά ξάφνου, βροντερή φωνή κράζει μεσ' άπ' τ'ά οδράνια: «Μή σκιάζεστε! Μή χάνετε τ'ήν πρώτη περφηάνια. Ποτέ εις τ'όν αιώνα, —και άς γιορτιάσουν οι έχθροι τ'ήν ύπουλή τους νίκη— στ'ά βρωμερά τ'ά χέρια τους θ' άφίο' ή Θεία Δίκη τ'όν Παρφενάνα!»

Δροσούλα

ΤΟ ΛΟΥΣΤΡΑΚΙ

Σκοτεινιάζει, ό τσουχερός βορής σφουρίζει κνισασιμένος. Ένας μικρός λουστράκος, άποκακιωμένος και κατακουρασμένος από τ'ήν κοικαστική δουλειά τ'ής ημέρας, προχωρεί μες τ'ή νύχτα, σούβροντας βαρειά τ'ά βήματά του.

Είναι ένα μικρό άγροάκι έως δώδεκα χρόνων. Τά ξανθά μαλλιά του πού ξεφεύγουν άπ' τ'ά βρωμιωμένο σκουφάκι, πέφτουν σ'ό χρυσό κήμα στ'ό σκοτεινό του μετωπάκι. Τά γαλάζια του μάτια γυαλίζουνε σ'άν δυό χαντρούλες φατεινές μες στ'ό σκοτάδι. Τ'ό μικρό του στοματάκι είναι κατακόκκινο άπ' τ'ό κρύο, μά καθώς ανοικκλείνει, άφίνει νά φαίνονται δυό σιαρές από κάτασπρα μαργαριτάρια.

Προπατά γρήγορα-γρήγορα μες στ'ό κρύο τ'ής βραδυάς, σηκώνοντας στήν πλάτη τ'ό βάρος τ'ού κασελιού του, και σφίγγοντας πάνω στ'ό κορμί του τ'ά λίγα κουρέλια πού τ'ό σκεπάζουν. Πεπατά και συνάμα σκέπτεται... «Σήμερα καλά δουλέψα, θά χαρούν στ'ό σπίτι. Η κακομοίρα ή μάνα πού είναι κατόπινη πάλι θά χαμογελάσει. Τά μικρά άδερφάκια θά με περιγυρίσουν φωνάζοντας «Καλώς τον, τί έφερες!»

Από σκέπτεται τ'ό μικρό λουστράκι, προχωρώντας μες τ'ή νύχτα τ'ήν παγωμένη.

— Πεπατά κακίμοιρο, μά θαρραλέο παιδί! Η τύχη δέ σ' άφησε νά

χαρής σ'άν όλα τ'ά παιδιά! Δούλευε, δούλευε! Μή χάνεις τ'ό θάρρος σου! Σκέψου πόσοι από σέ περιμένουν νά ζήσουν!

Προκομμένη Τεμπέλα

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ήταν ένα ήλιόλουστο πρωινό τ'ού Μαρτίου. Ό ήλιος μάς χαμογελοσσε προβάλλοντας τ'ό κατακόκκινο πρόσωπό του μέσα άπ' τ'ά μικρά, άσπρα συννεφάκια πού ήταν σκορπισμένα στ'όν καταγάλανο ούρανό.

Εκείνη τ'ήν ημέρα διαλέξαμε, έγω κι' ό φίλος μου Γιώργος, γιά νά βγούμε σέ κυνήγι.

Όλα μάς έρχόντουσαν εύνοικά. Κανείς δέν θά μάς έβλεπε. Όλα τ'ά γύρω χωράφια ήσαν ήσυχα, σ'άν νά μήν είχε πατήσει εκεί άνθρωπινο πόδι ποτέ.

Σιγά-σιγά, με προσοχή συρθήκαμε μέσα στ'ά σκαμμένα μέρη με τ'ό βλέμα μας καρφωμένο επάνω στ'ά δέντρα μήπως ανακαλύψουμε κανένα πουλί γιά νά τ'ό κατεβάσουμε με τ'ήν βοήθειαν ενός λάστιχου.

Σέ μιá στιγμή ό φίλος μου με σταμάτησε σιωπηλά και μου έδειξε ένα κλαρί μιás έλιās.

Χρειάσθηκα νά βάλω όλην μου τ'ήν προσοχή γιά νά διακρίνω άνάμεσα στ'ά κλαριά τ'ής ένα τόσο δά μικρό πουλάκι. Ό Γιώργος μου ψυιδιρίζει σιγά σ' αυτό:

— Πεπατά τ'ό έσύ αυτό.

Μηχανικά σήκωσα τ'ό χέρι μου και τέντωσα καλά τ'ό λάστιχο. Τά χέρια μου τρέμαν γιατί ήταν ή πρώτη φορά πού θά σκότωνα ένα τέτοιο μικρό και άκακο πλάσμα. Γιά μιá στιγμή με έπιασε ένας δισταγμός και μου ήλθε ή σκέψις νά κατεβάσω τ'ό χέρι μου. Ό σύντεροφός μου όμως μου έφασαίπε:

— Άντε τελείωσε, θά φύγη.

Τότε πήρα τ'ήν απόφαση. Μάτωσα καλά και άφισα τ'ήν πέτρα νά φύγη.

Ακοσάθηκα ένα κνιγμένο κίριγμα και τ'ό πουλάκι έκεινο μπροστά στ'ά πόδια μου σκοτωμένο.

Όταν τ'ό πήρα στ'ά χέρια μου, αυτό τ'ό άψυχο σωματάκι πού πριν από ένα λεπτό ήτο γεμάτο από τ'ό σφρίγγος τ'ής ζωής, ένοιωσα νά εξαμιτίζεται όλη ή χαρά τ'ής έπιτυχίας.

Τότε μόνον μου ήλθε στ'ό νού τί είχα κάμει. Είχα άφαιρ' έσει τ'ή ζωή ενός ζώου πού δέ με πείραζε ποτέ και ούτε άφελήθηκα σέ τίποτε από τ'όν θάνατό του.

Μέ άποστροφή πέταξα καταγής τ'ό λάστιχο και γύρισα στ'ό σπίτι μου καταδικωμένος από τ'ό τελευταίο θρηνώδες κίριγμα τ'ού πουλιού.

Γελαστός Αντιπλοίαρχος

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Σκέπτομαι και γράφο-γράφω, και σκέπτομαι:

... Όλα τριγύρω μου μιλούν και με τρεβούν σιμά τους...
... Η φύσις όλη, εθούδις και στή καρδιά τ'ού κείνου θροσσταλίδες διάφανεσ με τίς άχτίδες παίζουν...
... Όλα π'όσο βαθυπρόσινος πανύψηλος πεύκος άνεμίζει τ'ά κλαδιά του στήν αύρα σ'ά μιá δέση στ'ό Θεό.

Παιό κοντά ή άφρη δείχνει στ'όν ήλιο τ'ά καλοζωγραφισμένα φύλλα τ'ής. Δίπλα τ'ής, χαριτωμένη ή ροδιά με μικρά λαμπερά φυλλάράκια, με κόκκινα άνθάκια πού κουνιούνται σιγαλά σ'άν κορτισίτικα χειλάκια πού φλυαρούν. Και πίσω άπ' τ'ή θουμάσια αυτή ζωγραφιά ξανοίγεται γαλάζιος, άπέραντος ό Έλληνικός ούρανόσ, ό ούρανόσ πού μάς σκεπάζει, ό ούρανόσ τ'ού τόπου μας.

Ό! πόσο πρέπει νά είμαστε εύτυχησμένοι, πόσο πρέπει νά χαϊρόμαστε, πού ζούμε κάτω από ένα τέτοιο ούρανό. Από ένα καθαρό ούρανό πού πάνω σ' αυτόν ή σκέψη κυλά τόσο γρήγορα!... Και πού στ'ό διάβα τ'ής κανένα σύννεφο δέν έρχεται νά τ'ή σταματήσει!... Τι γλυκό μέρα! Τι ήλιος γλυκόσ! Είναι μέρα πού ή ψυχή ξεχειλίζει από χαρά και ήλια μαγενητά λόγια, πού έγραψεν ό μεγάλος ποιητής μας — ίσως μιá τέτοια μέρα σ'άν και τούτη — άνεβαίνουν άθλα στ'ό στόμα:

... Γλυκιά ή ζωή, κ' ό θάνατος μαυρίλα...
... Έσπασε ό Έρωτας χορό με τ'όν ξανθόν...
... Τρέμα ή ψυχή και ξεστομά γλυκά τ'όν...
... Μάγεμα ή φύση κι' όνειρο σέ όμορφιά...
... ή μάθη πέτρα όλόχρωμη και τ'ό έσέο...

Τι γλυκά λόγια! Γεμάτα μαγεία, όμορφιά. Πού κάνουν τ'ή ψυχή νά ξεχειλίζει από χαρά, νά αισθάνεται τ'ήν ανάγκη νά πετάξη, νά φτάση τ'όν ούρανό!

Λόγια γεμάτα μαγενητική δύναμη πού σου γεμίζουν τ'ήν καρδιά χαρά, εύτυχία και μιá άόριστη μελαγχολία...

Τι άνόητοι πού είναι μπροστά τους οι κακίμοιροι σίχοι μου. Τι ταπεινοί πού είναι!

Και τώρα καιτάζω πάνω σ'ή προσινάδα τ'ή σολισμένη με σιάλες δροσιάς τ'ά σχισμένα μου άριστουργήματα» πεταμένα έδώ κι' εκεί.

Δοχημόταπο

ΗΘΕΛΑ ΝΑΧΑ

Ηθελα νάχα μιá φίλη, ναι, μιá μεγάλη φίλη, πού νά με καταλόβαινε σ' ότι θά τ'ής έλεγα. Μιá φίλη ξεχωριστή άπ' τίς άλλες, πού θά μ' ένοιωθε βαθιά. Α! πώς θά τ'όθελα! Θά τ'ής έλεγα τίς χαρές μου και θά χαϊρόταν κι' αυτή μαζί μου. Θά τ'ής έλεγα και τίς λύπες μου κι' αυτή θά με παρηγορούσε. Δέν θάγραφα πιά τίς σκέψεις μου στ'ό χαρτί. Όχι, θά τ'άλεγα όλα σ' εκείνη γιατί ήξερα, δέν θά με κορόιδευε. Θά μου έξηγοδσε κάθε τι πού δέν καταλάβαινα σ'ή ζωή κι' έγώ θά τ'ής μιλάγα έλεύθερα.

Όταν έκανα κάτι κακό σ' εκείνη θά πηγαινα. Τ'ό σκοτισμένο μου μυαλό θάβροικε ξεκούραση στ'ά γόνάτά τ'ής κι' ή αναστατωμένη μου ψυχή θά ήσυχάζε σ'ήν άγκαλιά τ'ής. Θά μου μιλοδσε γιά όδρες κι' έγώ θά

ρουφθο σ' τ'ά λόγια τ'ής με άπληστία. Γυρίζω και βλέπω τ'ά φουντωτά πευκάνια πού περιτριγυρίζουν σ'άν σωματοφύλακες τ'ήν κεντρική αύλη. Μου φαίνεται σ'άν νά μου λένε παραπονεμένα: «Γιατί φεύγεις; δέν σου άρεσε ή ζωή πού παράσαμε τόσα χρόνια μαζί; Μείνε νά ζήσης ακόμη λίγο τ'ήν ξενιοσάτη ζωή μας.»

Αφοβο Μάτι

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Γιά πείτε μου, καλά παιδιά, όταν στ'ά γόνάτα ή γιαγιά έσει κρασάει τ'ό βράδυ, σκεπτήκατε πώς στ'ό ορφανό πού έξω τρέχει νηστικό κανείς δέ δίνει ούτ' ένα χάδι;

Κι' όταν ακόμα στ'ά ζεστά θά πείτε σεις άπαλά και καληνύχτα θά σ'ας πούνε, σκεπτήκατε τ'ά ορφανά πού έξω, μεσ' σ'ήν παγωνιά πάνω σ'ή γή θά κοιμηθούνε;

Άδωτε τους στέγη σ'άν τροφή, φερθήτε τους σ'άν άδερφοί ό πόσο θά σ'ας αγαπήσουν, κι' έτσι θά δ'ήτε τί γλυκό παιδί νά κάνησ τ'ό κολό, κι' από χαρά οι ψυχές θά πλημμυρίσουν.

(Από τ'ά γαλλικά) Γιάννης

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Είναι οι τελευταίες ημέρες τ'ού χρόνου. Τ'ό 1946 γερασμένο, χαμπουρισμένο σέρνοντας μαζί του τίς μεγαλύτερες καταστροφές τ'ού πολέμου, κοντεύει νά ξεψυχήση.

Τελείωσε τ'ό Δημοτικό και τώρα πηγαινα νά πάρω τ'ό άπολυτήριο. Είναι μιá βαριά, μελαγχολική χειμωνιάτικη ημέρα. Τ'ή νύχτα έχει βρέξει κι' όλα γύρω, τ'ά δένδρα, ή χλόη, ή χαλικοσπορμένη αύλη τ'ού Σχολείου, είναι ήγυρά. Πίσω άπ' τ'ά μολυβένια σύννεφα πού κρύβουν τ'όν ούρανό άπ' άκρη σ' άκρη φαίνεται σ'άν μιá φοτεινή κηλίδα ό ήλιος.

Περιμένω στ'ό προαύλιο νά έρθη ή σειρά τ'ής τάξόσ μας. Μιá άγωνία άνακατωμένη με περιέργεια, χαρά κι' άνυπομονησία είναι ζωγραφισμένη σ' όλο μας τ'ά πρόσωπα. Είναι ή τελευταία ήμερα πού έρχόμαστε σ'άν μαθητάι σ' αυτό τ'ό σχολείο. Όλα γύρω μου τ'ά τόσο γνωστά, τ'ά τόσο συνηθισμένα μου φαίνονται σήμερα άλλωτάτικα. Τ'ό γυμναστήριο με τίς ψηλές του κολώνες μου φαίνεται πιό έπιβλητικό και τ'ό κόκκινο χάμα του νομίζω πώς σήμερα πήρε ένα ζωηρότερο χρώμα. Πόσες φορές δέν έκάναμε εκεί γυμναστική! Όταν έξω έπερτε ή βροχή με τ'ό «τουλομμ», όπως λέμε, κι' ό νοτιάσ σφύριζε χτυπώντας σ'ά γυμνά κλαδιά τ'ών δένδρων, εκείνο μάς έπροσέδενε με τούς ύψηλούς του τούχους και τ'ή μαρμαρένια στέγη του πού τ'ήν κρατούν οι άσπροκόκκινες κολώνες.

Πηγαινα και έδομαι στ'ό πεζουλάκι μπροστά στ'ό κείριο τ'ού Σχολείου. Είναι ή τελευταία ήμερα πού έχομαι σ'άν μαθητής σ' αυτό τ'ό σχολείο, σολογίζομαι. Σήμερα τελείωνει μιá περίοδος τ'ής Σχολικής μου ζωής. Η περίοδος τ'ού Δημοτικού Σχολείου πού μενει άξέχαστη σέ κάθε άνθρωπο με τίς ζωντανές εικόνες τ'ής και τ'ά παιδιά-

... Δέν καταλαβαίνεις, παιδί μου... Πες σ'ήν οικοδέσποινα πώς τ'ήν θέλει κάποιος.
... Τώρα, ό Γιωργάκης μπόρεσε νά καταλάβη;
... Α! Ζητείτε τ'ή Δέσποινα τ'ήν πλύσρα; Δέν κάθεται έδώ, κύριε σ'ή γωνιά, άριστερά, τελευταίο σπίτι...
... Πουλί τ'ής Καταιγίδος

... Μιá μικρή ύπηρέτρια, από χωριό, λέει σ'ήν κυρά τ'ής:
... Τ'ήν άδερφή μου τ'ή λένε Παρσασκευή, τ'όν άδερφό μου Σάββα, κι' έμένα Κυριακή.
... Άλλο παιδί δέν έκαμε ή μάνα σου; τ'ήν ρωτά ή κυρά τ'ής.
... Όχι, άπαντά ή μικρή γιατί πώς θά τ'όβραζε; Δευτέρα ή Τρίτη;
... Γεγονός!
... Τζαχός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Τοτός, όταν τ'όν χαιρτούν με τ'ή λέξη «χαίρε», άπαντά:
... Χαίρομαι!
... Ό μικρός Τοτός όταν άκουσε ότι τ'ό σπίτι τους μ' όλα τ'ά πράγματα είναι άσφαλισμένο, και δει γιά κάθε τι πού κείται μπορεί νά ζητούν άποζημίωση, ρωτά:
... Γιατί λοιπόν, μαμά, προχθές πού μάς κήκε τ'ό φαί, δέν έξητήσαμε;
... Γελαστός Δογοτέχνης

ΑΛΗΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΚΑΛΗΧΑΡΕΣ»

Αθήνας, άδός Γ' Σεπτεμβρίου 28 τ'ήν 18 Μαΐου 1946
ΣΤΟ σημεινικό φυλλάδιο άποφάσισα νά δημοσιεύσω κάμποσα κομμάτια Συνεργασίας, από τ'ά τόσα έγκεκριμένα πού περιέμεναν—πέντε σχεδόν όλάκερες στήλεσ. Γι' αυτό ή «Αθηναϊκή Έπιστολή» τ'ού κ. Φαίδανος άναβλήθηρε, σ'ή θέση τ'ής μπήκη τ'ό διήγημα πού θάμπαινε σ'ήν β'ήν σελίδα, και τ'ό παραμύθι τ'ής Κυρά Μάρθας μετατέθηκε σ'ήν 5η. Ένοιωείται πώς αυτά δέν μπορεί νά γίνονται καθ'εμάρα; άλλα κάθε τόσο θά δίνω περισσότερο χώρο σ'ή Σ. Σ. Σ., γιά νά λιγοστεύουν κατά τ'ό δυνατό τ'ά δημοσιεύτα καλά κομμάτια. Έτσι δέν θάγεται παράπονο: κάνω ό,τι μπορώ...
... Καθώς είπα και στ'ό προηγούμενο, άλλες Πνευματικές Άσκήσεις δέν θά δεχθώ πρ'όσ τ'ό παρόν. Γιά τ'όν τρέχοντα Διαγωνισμό πρ'ός Σύνθεσιν έχω λάβη εν όψη 29 Συλλογές. Είναι άρκετές. Στ'ό επόμενο, έλπίζω, θά δημοσιεύσω τ'ά άποτελέσματα, και σ'ό μεθεπόμενο θά προκηρξώ νέο διγωνισμό. Στ'ό μεταξύ θά δημοσιεύω Άσκήσεις μόνο από τίς Συλλογές πού έχω σ'ά χέρια μου.
... Έλαβα γράμμα από τ'ήν αγαπητή μου συνεργάτρια δ. Γεωργία Τασούλη, πού μένει τώρα στ'ό Παρίσι. Από τ'ά πολλά κι' ένδιαφέροντα πού μου γράφει, ένα μόνο θά σ'ας πώ: Σ'ή Γαλλία δέν βγαίνει πιά περιοδικό γιά παιδιά. Στοιμάσαν όλα κατά τ'όν πόλεμο, και τώρα δέν τούς δίνουν ούτε χαρτί ούτε άδεια νά έπανηδοθούν. Δέν είναι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο «Διακόπτης» και ή «Δέσποινα»!

Χτυπάει τ'ό κουδοβήν. Βγαίνει ό Γιωργάκης και άνοίγει τ'ήν πόρτα Πουίδς είναι:
... Έγώ, άπαντάει ένας κύριος.
... Τι θέλετε;
... Τ'όν οικοδεσπότη...
... Ό Γιωργάκης άνοίγει ένα στόμα τόσο μεγάλο άπ' τ'ήν έκπληξη.
... Τ'ό διακόπτη;
... Κι' ύστερα, σ'ά νά καταλαβαίνει;
... Άχ, κύριε, λέει παρακαλετά, μη μάς κόψετε τ'ό φώσ...
... Τώρα, είν' ή σειρά τ'ού κυρίου νά μείνη μ' άνοίχο τ'ό στόμα.

περίεργο; και δεν πρέπει να μας παρηγορή κάπως για τα δικά μας;...

Τριπολιτσάκι, πολύ μου άρεσε η περιγραφή της 25 Μαρτίου όπως τη βιογράφατε στην πόλη σας. Χάρη που βρίσκετε πώς πηγαίνουμε «δλο και τό καλύτερο».

Σου έστειλα πρό πολλού, Βασκαπούλα, τα Μικρά Μουσικά που καρήγγειλες. Αιτηθήκα που ήσουν στην Αθήνα και δεν ήρθες να με γνωρίσω και προσωπικά. Αλλά έλπίζω, άλλη φορά. Προς το παρόν γράφε μου όσο μπορείς συχνότερα.

Ευχαριστώ για την ανανέωση και για όλα, Έξερση της των "Αστρων. Το γράμμα σου είναι παλαιό και τώρα βέβαια θα είσαι έντελώς καλά, και θα μελετάς για να κάνεις «άριστα» το «λίαν καλώς» του τελευταίου ένδεικτικού σου. Παρατηρώ όμως, ότι, αν και μαθητής της 6ης Δημοτικού, γράφεις ωραιότατα, ορθότατα, χωρίς την παραμικρή ανορθογραφία και με όλους τους κανόνες της δημοτικής. Εύγε!

Ελληνικά Δωδεκανήσια, μα να μου γράψης πώς περνάς σε στρατιωτής σ' αυτή τη Διολογία των Έθελοντών, που είναι η προκαταρκτική τάξη για τη Σχολή των Ειλεπίδων. Ίσως θα βοηθας έχει κι άλλα Διαπλαστούλα. Πάντως θα είσαι ευχαριστημένος από το παρόν, μα και από το μέλλον που προβλέπεις. Περιμένω. Άλλωστε, κι' αυτά τα γράμματα που γράφονται «μ' άσχημη πένα, πάνω στα γόνυα για γραφείο», έχουν τόσο ενδιαφέρον!..

Ρώτησα τον κ. Φαίδωνα, Θεωλική Ροδόπη, ποιός είναι ο «πολιτισμός» που δεν μπορεί να τον καταστρέψη ο πόλεμος, και μου άκοιρίθηκε: «Εκείνος που είχαν οι Λάπωνες. Κομμά άνεση στη ζωή τους από μηχανές κι' εφευρέσεις κι' όμως ήταν πολιτισμένοι, ήταν άνθρωποι. Ποίσοο μπορεί να γράψη και κομμά άλλη Έπιστολή πάνω σ' αυτό το θέμα.

Αμαρυλλίς, κι' οι άλλοι που μου γράψανε τελευταία, έπειδή δεν έχω πια τόπο, θα σας άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαιώμα άγρωσεως: δια συνδρομητάς ή αδελφια των. άρ. 500. Δι' άγοραστάς άποικιώντας με το ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητού άρ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Κουτούτσικας, ά. (ΚΓ). Νίκος Βούγας, ά. (ΔΑ). Γέρος του Μωριά, ά. (ΔΑ).

Αναπόσεις Ψευδώνυμων: Νεφέλη, κ. Ευνή Οιακοπούλα, κ. Γκάλικ, ά. Τσούπρα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κρητικόπουλο (ευχαριστώ πολύ για την ανανέωση και τα ξεκαθάρματα) διέθεσα τις 24,500 δρ. της έπιταγής σύμφωνα με το γράμμα σου της 18 'Απριλιού) Τραλλό Ναντάκι (σου έστειλα τον τόμο του 1941' δεν είσαι άποχρεωμένος να στέλνης όλες τις λύσεις, παρά μόνο όσες βρίσκεις, το «άνέκδοτο» σου παλαιό και γνωστότατο.) Γ. Μανρήν, Τ. Κορκολήν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 804ου Διαγωνισμού λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεσφαι έρ' όσον δεν θα έτουν δημοσιεύθη.

98. Αεξίγριφος

Νότα της Βυζαντινής ένώνεις Μ' ένα τρώφιμο ύγρο Θερπτικό σαν τό ψωμί. Κι' άπροσδόκητα δηλώνεις Έπεξηγηματικό Στήν άρχαία και την κοινή, Άττικώς Ούρανός

99. Συλλαβόγριφος

Ένα γράμμα τώρα παίρνεις Άίπλα του έν' άθρο βάζεις Κoi χωρίς να θέλεις ίσως — Ποιόν ή τί; — Ήτοικραυγάζεις, Άττικώς Ούρανός

100. Αίνιγμα

Άν μιá φορά τό έδωσες, Άόγη, τόρασενικό μου, Χρωσάς να τό τηρήσης.

Κητοειδών παράξενο Γένος, τό θηλυκό μου. Ποτέ δεν θ' άντικρύσης.

101. Αίνιγμα

Άν κι' από φώς παράγομαι, Στά σκοτεινά γεννιέμαι. Μέσ' στα φασφάκια λούζομαι, Μ' άπ' όλους αγαπιέμαι (Παλαιόν) Άττικώς Ούρανός

102. Άπίς

Οριζοντίως έκ των άνω: μυθικός άττικός ήρωας, άρασιόν ή γενικών θεάων, την έχει ή ψυχή του ανθρώπου Καθέτως, έξ άριστερών: άξιωσις, ίατρικών συνθέστατον, όταν λήγη ή συνδρομή, μετállιον άγγειον ύδατος, διδασκαλία έκκλησιαστικής οητομικής, τό μικρόν όνομα του Θεοβάντες.

103. Κρητογραφικόν

- 1234567 = Πνευματική Άσκησις 213 = Πόλις Βελγίου (Φλάνδρα) 3454 = Πόλις της Γραφής. 434567 = Σωματοφύλαξ 54364 = Γυναικείον όνομα 6367 = Θεόςης 72364 = Χώρα της Μ. Άσίας.

104-108. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθουν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις. κήτος, βόλος, μάγος, λαπής, θήρα Άττικώς Ούρανός

109. Φωνηεντόλιπον έξ Άεροσχιδός

Τά άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοϋν Φωνηεντόλιπον τύπου * * — * — * * — * *

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις: 1, Φαίξει τους θαλασσινούς 2, Αδοκράτωρ των Γάλλων 3, Πηνόν θαλάσσιον 4, Κήτος 5, Σημείον του όριζοντος (άνεμος) 6, Νήσος του Ίονίου 7, Μέρος του φυτού. Σέρ-Νικ

110. Μικτόν σου - κρξς - σο - ν (Άρχαία Παροιμία)

Ταλαίπωρη Μακεδονία

111. Άρχαίος Γρίφος

Ίώ, άνισον, φίλης, πός, έν, μάλλον, τάχυνον. Άτίθασος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκησεων του φύλλου 18-19 (1945).

174. Τρυπάνη (τρύπα, νή).—175. Μότη (μή, τι), μάτι (μά, τι).—176. Βάδη-βάδην.—177. Ίάβα-Βατα.—178.

ΧΑΛ ΚΟΓΡΑΦΙΑ 179. ΠΑΝΑΙΤΩ-Α Ε Γ Α Α Ν ΑΙΚΟΝ (άιον, Νίκων, Ίαπωνία, Κ Ι Ο Τ Ν Ι Γόκιον, δια, Λα-ΟΓΔΟΗΚΟΣΤ Ο Σ κωνία, Κόνων, ο-Γ Ο Κ Μ Σ Θ πιον). — 180-ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ 184. Από του Ω: Α Τ Σ Χ Α Τ χώρα, άνω, κών-ΦΑΕΝΤΣΑ, Α Σ Τ Ι νος, κάτω, τι-Ι Ρ Ο Ν Τ Κ μώ.—185. ΠΗ-ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΔΙΟΝ-ΠΕΡΣΙΑ (ΠάΠυρος, ΉμΕ-ρα, ΑίΡα, ΊώΣηπος, Όβιδιος, ΝιΑγά-ρας).—186. Έργον οϋδέν δνειδος.—187. Πίστις λατρεία εις τον Θεόν. (π'εις εις, λά τρία, εις τον θ', αίων).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[B — 50]

Υσταρα από ένα χρόνο που δεν ήμουν εις την διάπλασιν μπαίνω στην κίνησι της διαπλάσεως ως άντιπρόεδρος του Σολλόγου «Αόνης».

Πρόεδρος, Φαντάρος του 41, Άντιπρόεδρος, Γίνος Βούγας. Γραμματεός, Μίκης Ζέξας Ταμίας, Γέρος του Μωριά. Δεχόμεθα διαπλαστούλα εις την σύλλογον μας. Φαντάρος του 41, Γίνος Βούγας

[B — 51]

Διαπλαστούλα-ες! Δεχθήτε τον φιλικό χαιρετισμό από τό Σπουργίτι

[B — 52]

Μικρή Λογοτέχνης, Έλληνοπούλα του Μετσόβου, δέχεσθε άνταλλαγήν Μικρών Μυστικών; Άπανήσαστε με μικρήν άγγελίαν σας. Μαύρα Βέλος

[B — 53]

Ροδαυγή καταχάρηκα για την γνωριμία. Ήρωτις Έλληνοπούλα γιατί δεν άπαντάς; Προνομένη Τεμπέλα

[B — 54]

ΜΠΑΜ! Η 2η άτομική βόμβα σκάει. Άποκαλύπτεται; Φαντάρος του 41, Πάρις Διαμαντοδρος. Σ' έρρεσι; Αποδομαι αλλά τό ζήτησας... Χρυσός Δείων

[B — 55]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΙΙΑ-ΕΣ της μεγάλης τάξης, ένα σας γραμματάκι έά μου προξενούος μεγάλη χαρά. Γράψετε: κ. Γεώργιον Παπακατζάκην, Δικηγόρον, όδός Δαειδάλου, Ήράκλειον Κρήτης δια Στραβόφυλο